

VĚŽNÍK

KOMPAS TŘEŠŤSKÉ FARNOSTI

Prázdniny – dovolená6

Jaký je ten správný odpočinek? Jak se pozná ta správná dovolená? Možností je velmi mnoho, zvláště těch, které se nám otevřely v posledních letech. Cestování svobodně kam se nám zachce a na co nám stačí peněženka, lezení po horách, koupání v kdejakých vodách, sporty nejrůznějších druhů, poznávání jiných kultur, náboženství, setkávání se se spoustou lidí...

EUROHIKE 2003příloha

Po vyčerpávajícím celoročním pracovním vytížení se přiblížilo 5 dní očekávané dovolené. Je to vskutku málo, ale zaplať Pán Bůh za to! Cílem „dovolené“ byl ráj cykloturistiky – jižní Čechy. Po předběžných „zátěžových zkouškách“ obstálo sedm členů. Tím započala EXPEDICE EUROHIKE 2003.

www.trest.cz/farnost
veznik@email.cz

Šéfredaktor:
Ing. Vladislav Hynk (VH)

Redakce:
Jana Staňková (JaS)
Jiří Staněk (JiS)
Tereza Novotná (Terry Speary)
Mgr. Květa Zažímalová (KZ)

Další autoři příspěvků:
Pavel Kovář (KP)

Jazyková korektura:
Mgr. Květa Zažímalová

**Grafická úprava
a předtisková příprava:**
David Zažímal

Tisk:
Zdeněk Havlíček
soukromá pojišťovací kancelář
České pojišťovny a.s.
tel.: +420 567 214 394
mobil: +420 606 237 655
havlicek.pojistkanc@tiscali.cz

Distribuce:
Distribuci zajišťuje redakce
nákladem 220 výtisků.

Adresa redakce:
Na Hrázi 184/3, Třešť 589 01,
tel. +420 567 234 263

Kolportéři:
redakce & Marie Rodová,
Michael Bambula, Eva Fencíková
a kolportéři z bratrských farností

Stanovisko redakce se nemusí ztotožňovat s obsahem zveřejněných příspěvků. Anonymní příspěvky nezveřejňujeme!

Obsah	2
Úvodní slovo	3
Abychom lépe rozuměli mši svaté	4
Jak to bude dál?	5
Kdo byli?	6
Prázdniny - dovolená = odpočinek?	6
Poutní devítidenní zájezd a pobyt v Itálii	7
Autismus	8
Maminka	10
Strom - stromy	10
Dárek	11
Malé ohlédnutí	11
Ještě někdy do Přibyslavic	12
Umíte si hrát?	13
Z historek o Janu XXIII.	14
CaplanCa Cup	15
Informace	15

Uzávěrka příštího čísla bude 10. srpna 2003!

EDITORIAL

Vážení a milí farníci,

na začátku dnešního čísla, které je již 25., mi dovoluňte, abych Vám vysvětlil, proč časopis vychází s větší odmlkou. Příprava časopisu není jednoduchá, tak jako není snadné sehnat příspěvky. Byl to i náš případ, v kombinaci s koncem školního roku a vlastními pracovními povinnostmi jsme byli nuceni vydat časopis se zpožděním. Tedy přijměte naši omluvu. Už teď začínáme pracovat na čísle příštím.

A co si dnes můžete přečíst? Několik postřehů z uplynulých dnů a týdnů, dále jsou pro Vás připraveny zážitky z květnové pěší poutě do Přibyslavic a slovo našeho duchovního otce. Díky tomu, že dnešní číslo vychází až v prvních dnech prázdnin, bylo možné do něho zařadit zážitky z expedice EUROHIKE 2003. V tomto čísle bohužel chybí rubrika věnovaná Knihkupectví U Svaté Kateřiny...

V uplynulých dnech naše farnost také prožila důležitou událost, která je především významná pro 9 chlapců a 8 dívek, protože přistoupili k 1. svatému přijetí - snad ne zároveň i poslednímu... Mnozí z Vás se zúčastnili poutě do Číhoště a na Sázavu, akolyté se v průběhu minulých měsíců zúčastnili víkendových kurzů pro pomocníky ve farnostech (kurz probíhal ve Znojmě). Nelze také zapomenout na již tradiční CaplanCa Cup. Pro děti, které navštěvují hodiny náboženské výchovy na základní škole, byl v závěru školního roku připraven jednodenní výlet. Skupina Labyrint měla několik veřejných koncertů - a nejenom v Třešti.

Na tomto místě musím také upozornit na nový design webových stránek třeštské farnosti, které jsou umístěny na internetu. Jejich adresa je: www.farnosttrest.me.cz. Mimo jiné je zde odkaz věnovaný časopisu Věžník a dokonce i letnímu táboru. A když jsem se dostal k táboru... zajisté víte, že se v letošním roce opětovně koná na Dobré Vodě u Mrákotína. Byl bych rád, kdybyste na nás pamatovali ve svých modlitbách.

Nechci Vás zdržovat dlouhým úvodním čtením, upozorním Vás už jen na tradiční soutěž - bohužel na otázky z minulého čísla jsme nedostali ani jednu odpověď. A PROTO! Uzávěrka správných odpovědí z dnešního čísla je 10. srpna - neváhejte a zúčastněte se (odměny jsou již připraveny). Stejně datum platí i pro příspěvky - myslím, že doba dovolených vybízí k zachycení zajímavých momentů, o které je možné se rozdělit s ostatními. Takže se těším i na nové příspěvatele!!!

V závěru děkuji všem, kteří nám příspěvek zaslali a posílají pravidelně. Děkuji také za finanční dary a za duchovní posilu. A protože jsou prázdniny a doba dovolených, přeji Vám hezké - avšak ne rozmarné - léto, naplněné nevšedními zážitky a radostí z toho, že jsme Božími dětmi.

Vladislav Hynk
šéfredaktor

P.S.: Nezapomeňte na to, že v týdnu od 17. do 23. srpna se v Třešti uskuteční celostátní setkání animátorů. O této akci jsme byli dostatečně informováni s předstihem. Doufám, že se jako farnost nenecháme zahanbit a všem, kdo na toto setkání přijedou, poskytneme správné křesťanské zázemí.

Abychom lépe rozuměli mši svaté

Díl IV.

Být přítomným na mši je jako být přítomným na hřišti anebo v divadle. Znamená to sledovat, co se děje. Není to však do děje vstoupit. A Ježíš po nás chce nejen přítomnost, ale účast na Jeho oběti.

Jedno z církevních přikázání zní: V neděli a zasvěcený svátek zúčastnit se celé mše svaté. O tom přídatném jménu „celá“ si ještě někde promluvíme, teď vypíchnu pouze slovo „účast“. Chceme-li tedy mít platnou mši svatou, nestačí pouhá přítomnost! Zde se můžeme podívat do našich řad a zeptat se: je účastný ten, kdo na slova kněze „Pán s vámi“, neodpoví, neotevře si zpěvník..?

Když jsem se autem vracíval na Slovensku z filiální vesnice do farního kostela, kde již měl druhý kněz mši, nejednou jsem viděl, že u fary nebo před kostelem stáli chlapi a „byli na mši“. Kouřili cigarety, bavili se o včerejším hokeji... Tito prožívali s Ježíšem jeho umučení a smrt. Ostatní se pouze dívali. Nijak nepomohli, ani pouhým soucitem. Občas se to může přihodit i nám – jdeme v neděli do kostela. Nikoli na mši (i když mše probíhá). Ježíš ani jednou nepožadoval od svých věrných jít do kostela. Ale chce po nich účast na hostině! Přijít ke stolu, z něhož můžou brát a přijímat. V kostele ten stůl je – jdeme my dnes co nejbliže ke stolu slova a chleba?

Když půjdeme na zápas, do divadla, do kina, chceme co nejlepší místa. A když přicházíme na mši, už tolik nevyhledáváme místa, abychom co nejlíp viděli a slyšeli. Je pro nás mše méně než fotbal nebo divadlo?

Kdy bychom jenom byli mši zasaženi? Možná kdyby někdo při mši omdlel, možná kdyby někdo vběhl do kostela a hrozil by, že nás zabije...! To bychom si zapamatovali a mluvili bychom o tom. Když se vrátíme ze mše a někdo se ptá, co bylo „v kostele“, většinou mluvíme o vnějších věcech: kolik lidí bylo nebo jak se zpívalo... Fakt, že jsem stál úplně blízko Ukřižovaného Ježíše, se zcela vytratil.

Při mši dostáváme posilu pro věčný život. „Za co vyměníš svou duši?“ ptá se Ježíš. A my někdy tu výměnu uděláme velmi snadno: byli jsme na dovolené, přišli k nám známí, venku to klouže, dnes moc prší, půjdu na zahradu, na fotbal... I když to těžko přiznáváme, v životě běžného křesťana mše svatá dnes velmi snadno propadá. V konkurenci s úplnými banalitami...

Díl V.

Jakmile je horší počasí, hned je méně lidí v kostele. Protože prší nebo sněží, už nemusíme na mši jít. Je to často proto, že nerozumíme tomu, proč se jí máme osobně účastnit. Naši osobní účast nenahradí např. poslouchání mše svaté z rádia nebo sledování v televizi.

Mše svatá, vysílána rozhlasem či televizí, je pro ty, kteří nemohou být osobně účastni: jsou práce neschopni nebo nemohoucí. Aby se však přes svoji fyzickou neschopnost mohli aspoň vnitřně spojit s přímými účastníky mše, poslouží jim k tomu masmédiá.

Pokud je však důvodem sledování v televizi nebo v rozhlase pohodlí nebo neochota setkat se tam s lidmi, pak to osobní účast na mši nenahradí.

Ježíš nabízí pomoc: posilu pro věčný život. A chce tak málo: přemož lenost, neochotu a udělej pár kroků...

Vzpomínám na babičku: bydlela v osamoceném domku možná 5 km od kostela, ale pamatuji, že v zimě, v létě, v dešti, ve sněhu, neděli co neděli putovala do kostela. A když neměli ve vsi faráře, pešky chodili do sousední obce... A to nebylo aut, MHD. A dnes? Auto si dokážeme zajistit na cestu k doktorovi, na nákupy, ale kolikrát je nám líto nastartovat ho kvůli mši? Autobus nebo tramvaj odveze lidi až téměř ke kostelu, ale pro někoho je těžké udělat i těch pár kroků k zastávce!

Za co dál vyměníme nedělní mši? Za dovolenou! Kolik lidí už o dovolené nemusí do kostela! Staráme se o to, jak budeme bydlet, co

a kde budeme jíst... Pokud jsem křesťan, měl bych se také zajímat, jak a kde prožiji den, určený pro setkání s Bohem... Rodina jela na dovolenou do Bulharska, které je z větší části pravoslavné. V té době byl katolický kostel pouze v Burgasu. Dříve než jeli, byli se poradit za svým farářem, kde se tento kostel nachází. Na stravě v týdnu ušetřili peníze a maminka vysvětlila dětem, že za ušetřené peníze si udělají výlet. A tak v neděli se nešlo na pláž, ale na výlet: těch 40 km nebyla pro děti ztráta času a nepříjemný kostel. Zajisté, stálo to peníze, ale ti rodiče dali svým dětem parádní lekci – mše je víc než to všechno. Chce to jen fantazii a správný přístup. Kolikrát rodiče nebo prarodiče dají dětem špatný příklad tím, že jim nezajistí nedělní účast na mši... Jak to, že když se jedná o nedělní mši, ani nás nenapadne telefon použít a zjistit si, kde a v kolik je nejbližší nedělní bohoslužba?

Na našem vykoupení nemáme žádných zásluh. Svou účastí na mši však můžeme na něj říct své „ano“. My však Ježíšovo vykoupení bereme, ale jeho požadavek naší účasti na něm, aspoň v nedělní mši, považujeme za příliš náročný!

Opravdovou účast odmítáme někdy i proto, abychom se nemuseli proměnit, protože se měnit nechceme. Nebojme se však ochoty ke změně. I kdybychom řekli ano na kříž, určitě nebude tak veliký, jaký vlekl na Golgotu Ježíš. Padal pod ním, i když nebyl žádný slaboch. Ten náš kříž, to už budou pouze drobky v porovnání s jeho obětí. Určitě už nám ani nedá Bůh takovou temnotu duše, jakou měl Ježíš, když volal: Bože můj, proč jsi mě opustil? Ale chce být s námi...

Když tedy kněz zvedá u oltáře misku, zkusme na ni položit svou vůli a ochotu: Pane, já vím, že by bylo pohodlnější tady pouze být, dej mi však sílu, abych spolu s tím chlebem obětoval i své sklony, chyby, nedostatky... Vždy je co měnit, tak mě učiň schopným o tuto změnu k lepšímu stát. I proto jsem zde, na tvé mši...

*převzato z Prokopských listů Praha
(měsíčník březen, duben 2003)
Terry Speary*

JAK TO BUDE DÁL?

Pane, čítáváme si o tom,
že tisíc let může být před tebou
jako jeden den (a naopak);
že důležité problémy, těžké stesky a beznaděje,
kterým přikládáme velkou váhu,
jsou ve tvých očích možná malé a nicotné.

Čítáváme si o tom, že ty si všímáš zase věcí,
které nám připadají zbytečné a druhořadé...
Vždycky znovu potřebujeme poslouchat tvé
slovo,
abychom si podle něj trochu přerovnali životní
hodnoty
a více se vyznali ve světě a v sobě.

Tisíc let je hodně dnů, a přitom všechny
mohou mít namířeno do prázdna.
My jsme, Pane, uvěřili,
že ve tvé přítomnosti to s tou cestou
do prázdna není tak zlé – že se neztratíme, když
jsi s námi.

Že tvá milost a pravda dává naší cestě směr
a taky cíl.

Vzpomínáme na všechny své blízké,
kdo tu byli před námi, a už tu nejsou.
Děkujeme za ně.

Děkujeme i za ty, kdo jsou nám na blízku teď –
kéž si tuto životní pout' vzájemně nekazíme.
A prosíme za ty, kdo přicházejí po nás.
Prosíme za sebe i za ně.

Ať nás všechny přikrývá tvá milost.
Ať nás tvé slovo obcerstvuje novým elánem
jako ranní rosa.
Ať nám tvé slovo nedovolí zabloudit
a ztratit se. Amen.

Svatý Jan Maria Vianney

(farář Arský)

Tento světec, který je patronem farářů, se narodil 8. května 1786 jako syn zbožných sedláků v Dardilly nedaleko Lyonu, vyrůstal v době Francouzské revoluce, kdy byli katoličtí křesťané pronásledováni. Chtěl se stát knězem, nemohl se ovšem naučit latinu a kněžský seminář musel opustit. Farář v malém městě Ecully však poznal, že Jan je povolán ke kněžství, znovu se ho tedy ujal. Nakonec Jan Maria Vianney přijal kněžské svěcení, ač zdaleka neodpovídal požadavkům kladeným na kandidáta kněžství.

Po čtyřech letech, kdy působil jako kaplan v Ecully, mu byla svěřena zchátralá fara v Ars-sur-Formans. V obci vládla náboženská lhostejnost. Teď se ukázala pravá velikost prostého kněze. Za několik let se vesnice zcela změnila. Jan obětavě působil na mravní obnovu své farnosti nevyčerpatelnou trpělivostí, dobrotou a také svými nadpřirozenými dary milosti – měl dar uzdravování a prorokování. Brzy se začaly poutě do Arsu, davy lidí byly přitahovány Janovým prostým kázáním, z něhož vycházelo silné charisma. Farář z Arsu, jak ho brzy nazývali, potlačoval své vlastní potřeby, málo jedl, skoro nespál, ve dne působil na kazatelně, v noci ve zpovědnici.

Jan Maria Vianney zemřel ve věku 73 let zcela vyčerpan. 31. května 1925 byl papežem Piem XI. svatořečen a roku 1929 jmenován patronem všech farářů. Na faře, kde tento světec žil, je zachováno vše tak, jak to vypadalo za života farářova. Davy poutníků rok co rok proudí do této vesničky ve střední Francii.

Svátek svatého Jana Maria Vianneye oslavíme 4. srpna.

podle knihy Rok se svatými zpracovala - KZ -

INFORMACE

kněz

narozen: 8. května 1786, Dardilly (Francie)

zemřel: 4. srpna 1859, Ars (Francie)

patron farářů

Prázdniny - dovolená = odpočinek?

Teď už se o ničem jiném skoro nemluví a každý se těší. „Konečně nastane ta sladká doba nicnedělání.“ „O dovolené udělám spoustu věcí, na které nemám čas během roku.“

Jaký je ten správný odpočinek? Jak se pozná ta správná dovolená? Možností je velmi mnoho, zvláště těch, které se nám otevřely v posledních letech. Cestování svobodně kam se nám zachce a na co nám stačí peněženka, lezení po horách, koupání v kdekjakých vodách, sporty nejrůznějších druhů, poznávání jiných kultur, náboženství, setkávání se se spoustou lidí...

Někdy není úplně snadné tuto dovolenou vydržet, aby byla ještě dovolenou a ne dalším výkonem, splnění dalšího snu. Když přijedeme po týdnu dovolené a jsme unaveni, není asi vše v pořádku. Možná budeme zničeni fyzicky, pokud nejsme zvyklí na fyzickou zátěž po celý rok.

Možná se dá zjednodušeně říci, že vše je dobré, co napomáhá k zrání naší osobnosti, k naplnění smyslu našeho života.

Je mnoho osvědčených způsobů odpočinku: spánek, modlitba, meditace, bohoslužba, příroda, sport, setkání s přáteli, kulturní zážitek, humor, dobré jídlo a pití.

Doba dovolených a prázdnin může být velmi náročná pro lidi osamělé, zvláště pak pro ty, kteří jsou odkázáni na pomoc druhých.

Doba prázdnin je i určitým vypětím pro prarodiče, kteří mají na prázdninách své vnuky a vnučky. Jejich síly nestačí na vitalitu dětí.

Často je také tato doba strachu pro rodiče dospívajících dětí, které se osamostatňují a brázdí světem křížem krážem. Mějme pro tyto lidi dostatek citu, porozumění a ochoty pomoci.

Dovolená, která je nám šitá na míru je užitečná, krásná a plní záměr.

Tak ať se vám letošní dovolená i prázdniny vydaří.

Ve dnech 9.-11. května 2003 jsem se zúčastnil poutního autobusového zájezdu a pobytu spojeného s důkladnějším poznáním Věčného města Říma, s návštěvou Sieny, Assisi a dalších poutních míst.

Bylo to překrásných devět dnů, ale jeden převažoval nad ostatními, alespoň pro mne. Byla to středa 7. května, kdy jsme se vydali ráno v 8,30 hod. z českého poutního domu „Velehrad“ pěšky na nedaleké náměstí sv. Petra (10 min. chůze) na audienci Sv. otce Jana Pavla II., která začínala v 10,30 hod. Byli jsme zde tedy téměř o dvě hodiny dříve a to proto, abychom byli co nejblíže pódiu. Slunce již od časného rána nemilosrdně pálilo (28-32°C) a na náměstí nebyl kousek stínu. Ale nám se podařilo jedinečné, sedíme v 7. řadě, kde máme krásný výhled na vysoké křeslo

první slova, zavládlo nepopsatelné nadšení, radost i slzy dojetí. Zde si člověk teprve uvědomí, že církev Kristova je opravdu všeobecná-apoštolská, která spojuje všechny rasy a národy v jedno, opravdové společenství věřících.

Poutní devítidenní zájezd a pobyt v Itálii

pro papeže na pódiu. Pohledem proti chrámu je nalevo socha sv. Petra a napravo socha sv. Pavla, u každého z nich byla velká obrazovka, na které bylo odevšad vidět příjezd papeže v papamobilu. V prvních řadách seděli kněží a poutníci z daleké Chile, za nimi většinou černoši z Dominikánské republiky a pak již my poutníci z Prahy a vedle nás seděli věřící z USA. Když Sv. otec pronesl

A když papež česky vítá a zdraví poutníky z Prahy, dozvídáme se, že jsou zde též poutníci ze Žďáru nad Sázavou. Svätý otec v krátkosti řekl, abychom byli věrní a pevní ve víře a milovali Pannu Marii Matku Církve. Končil pak slovy: Pokoj vám!

I když jsme byli velkým horkem dosti unaveni, stálo to opravdu za to. Televizní přenos o Vánocích či Velikonocích zdaleka nemůže vystihnout tu nádhernou atmosféru.

Zájezd byl po všech stránkách výborně organizován, s poutním pobytem jsme byli všichni nadmíru spokojeni a s Boží pomocí jsme šťastně dojeli do svých domovů. Věříme, že pobyt přinesl všem radost, povzbuzení a posílení víry. Pane, upřímný dík!

Vážení rodiče a přátelé lidí s autismem, zasílám Vám následující rady pro Vaše povzbuzení a inspiraci. Ráda bych Vám totiž sdělila to, co jsem se naučila od lidí s autismem.

Během posledních čtyř let jsem měla možnost pracovat se stovkami lidí s autismem z celého světa. Za tuto dobu jsem si uvědomila, že lidé s autismem nám dávají obrovskou příležitost k osobnímu růstu a můžeme se od nich naučit spoustu věcí.

1) Všechno je možné

Při práci s lidmi s autismem jsem si uvědomila, kolik limitů klademe na lidi s postižením i na sebe samotné. Zkušenost mě naučila, že člověk si nemá hrát na Boha a předurčit osud někoho jiného pouze na základě diagnózy. Každý jsme jiný a všichni máme obrovský potenciál. Totéž platí i o lidech s autismem. Byla jsem svědkem spousty takzvaných zázraků. Viděla jsem rodiče v slzách, kteří viděli své dítě dělat něco, co podle odborníků nemělo nikdy dělat (říci svá první slova, udělat první krůčky, vyjádřit svoje city atd.). Dnes již věřím, že tyto věci, kterých jsem měla tu čest se zúčastnit, nejsou žádné zázraky. Pokud člověk otevře oči a vidí, ví, že lidé s autismem jsou mnohem schopnější, než si o nich společnost a často i odborná veřejnost myslí. Všechny tyto zážitky mě naučili, že i já se mohu posunout ve svém osobním i profesionálním životě mnohem

dál i ve věcech, které jsem již dávno vzdala.

2) Trpělivost

Lidé s autismem mě naučili zpomalit moje uspěchané tempo. Čím více trpělivosti jsem měla při práci s lidmi s autismem, tím trpělivější jsem byla i ve svém osobním životě a tím krásnější se mi zdál svět.

3) Být v okamžiku

Neznám člověka, který by si mohl lépe vychutnat okamžik, než je dítě či dospělý s autismem.

Dříve jsem se neustále zaobírala tím, co bylo, a starala se o svoji budoucnost. Nádhery přítomnosti jsem v plné míře poznala tehdy, když jsem se začala podrobně zabývat prací s lidmi s autismem. Málokdy jsem zažila človíčka, který by se staral o to, co bude či bylo. Naopak, poznala jsem lidi, kteří dokáží vnímat oka-

mžik mnohem intenzivněji, než jsem toho byla schopna já a většina lidí kolem mě.

4) Nezávislost na názoru ostatních

Kolik z nás dělá spoustu věcí jen proto, že se to dělá, nebo proto, že to vyžaduje společnost či okolí. Jen málokdo v sobě probudí sílu, která nám umožní dělat opravdu to, co dělat chceme a po čem toužíme. Kdo by nám mohl být lepším příkladem, než člověk s autismem. Lidé s autismem si opravdu jdou za čím chtějí velmi vytrvale. I když se často okolí na ně dívá opovržlivě či s lítostí, pokračují nadále ve svých prazvláštních aktivitách. I když jim řekneme 100x NE, je jim to většinou jedno a oni si stejně rozházejí kostky po celé místnosti nebo znovu roztočí pokličku, která nadělá to-

lik hluku, či se Vás přesto zeptají tou samou otázkou. Tyto věci je prostě baví a názor jejich okolí jim málokdy zabrání v té nevídané rozkoši, kterou jim ta která zvláštní aktivita dává.

5) Tolerance

Dnes již vím, že nejenom náš perfektní svět je to jediné, co existuje. Víím, že tento svět pouze JE a záleží na nás, jak se na něj díváme. Odlišný pohled na tento svět neznamená pohled. A lidí s postižením leckdy zdá rozum- a osvícenější než spousta věcí ze světa našeho.

6) Všímavost

Lidičky s autismem mají obrovský smysl pro detail. Dokáží studovat jednu knížku, jedno auto, či list na stromě celé hodiny. Jelikož se často účastním těchto aktivit s nimi, začínám náš svět vnímat zcela jinak. Stromy se mi zdají barevnější, vzduch voňavější, zvuk vody zpěvnější. Náš svět je překrásný a stojí za to zpomalit a podívat se na něj zblízka.

7) Netradiční projevy lásky

Nezažila jsem jedinkrát dítě s autismem, které by nebylo schopné projevit své city. To, že tyto projevy nevypadají jako citové projevy naše, neznamená, že člověk s autismem vůbec necítí. Děti s autismem dokáží být velmi láskyplné a citlivé. Pokud člověk opravdu vidí a nezastře si mysl předsudky, pozná projevy lásky. Vždyť jenom to, že nás dítě nechá hrát si s jeho oblíbenou hračkou, nebo se na nás koutkem oka na vteřinku podívá, může být v případě autismu velké gesto lásky a náklonnosti. Tato zkušenost mi umožnila i jinak vnímat lidi kolem mě a víím, že mít rád nejsou pouze slova.

8) Bezpodmínečná láska

Při práci s lidmi s autismem jsem dostala tu nejlepší příležitost k tomu, zkusit si někoho

milovat bezpodmínečně. Dnes již dokážu milovat dítě, které se na mě za celou terapii ani nepodívá, neprojeví o mě zájem, nebo mi dokonce řekne: Nechci, abys tady byla..., či dítě, jež je agresivní. Dokázat říct: Já tě mám ráda, ať děláš cokoliv..., je nádherná věc. Dnes jsem již schopna dávat více a více bezpodmínečné lásky, nejenom svým autistickým kamarádům, ale i svému okolí a hlavně sobě. Mám se víc ráda taková, jaká jsem.

Vážení přátelé, to, že se na autismus dívám jako na krásnou a fascinující věc, neznamená, že budu v nečinnosti sedět a nesnažit se pomoci lidem s autismem objevit krásy našeho světa. Ale k tomu, abychom těmto lidem dali dostatek inspirace a motivace, musíme nejprve objevit krásy jejich světa.

Toto byl můj dárek pro Vás a všechny Vaše děti.

Přeji hodně radosti při objevování krás světa autismu.

S láskou

*Linda Neubauerová
Son-rise program*

Pozn. redakce

Autismus - uzavření se do vnitřního psychického světa, s poruchou kontaktu s realitou.

Maminka

Prožili jsme měsíc květen. Máj, tolik opěvovaný hudebními skladateli, básníky, spisovateli, ale nám nejdražší, že je zasvěcen Nebeské Matičce – a jak zpíváme: „Dvanáct hvězd kol Tvojí hlavy...“

A jak naše pozemské matičky žijí, ale také ty „nesmrtelné“, které už odpočívající na věčnosti? Věříme, že s láskou největší - tou mateřskou - jsou stále s námi. Cítíme to tak stále - denně.

Oslavoval se DEN MATEK, a to různě. (Nebo také jen duchovně.) Vzpomínala jsem na 12. květen před 1. světovou válkou, kdy byl zaveden. Psávali jsme maminkám něžná přání s různými kresbičkami a pak předávali do upracovaných rukou maminkám, jakoby s ostychem, obavami, jak je přijmou. Ale také s úctou a obdivem za to, co v životě dokázaly a ještě vykonávají a snad budou takové další i v budoucnosti, spořivé a prozíravé myslí – připomínají se mi slova Písma svatého o prozíravých deseti pannách... (což jsem vždy obdivovala). Ano, léta se muselo při velmi tvrdé práci šetřit, spořit, počítat, aby bylo na živobytí. Bohu dík, měly jsme pochopení a úctu ke všemu, co naše maminky tvořily, jak žily. Vždyť ve skromnosti, pokoře, modlitbě jim (a následně i nám) byla vzorem Panna Maria. Měly útěchu a radost, že mohou mít víru v Boha.

Kéž by tak bylo i v této přítomnosti a budoucnosti všem generacím dopřáno. Někteří však stále opakují: „Je jiná doba!“ Ano je, ale křesťanské základy mají zůstat a lidé a celý svět by se jimi měl řídit...

Maria, zůstaň s námi a ved' nás! Děkujeme.

Lidmila Vokřínková

Občasná návštěva u otce Aloise Bumbálka vždy potěší, ale nejen mě, i všechny, s kterými rád pohovoří....

Pán dal a splnilo se jeho přání - prožil opět výročí kněžského svěcení při společné ranní mši

svaté - v neděli 8.6. 2003 v kostele sv. Martina. Jistě také proto, že o. Alois je obdařen velkou důvěrou a trpělivostí, láskou a z ní pramenící pokorou od Panny Marie, k níž za všechny vznáší denně modlitby svatého růžence (4x).

Prosíme, otče, o další duchovní pomoc pro duše, zvláště dětí, mládeže, ale i opuštěné a osamělé, pro klid a mír celého rozbouřeného světa. „K nebesům dnes zalet' písni...“

Pán Vám odplat', zde i na věčnosti!

Lidmila Vokřínková

A je tu již měsíc červen zasvěcený - dle tradice - Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Příroda hýří květy a sluneční paprsky (zvláště letošního jara - léta) pálí. V kostelíčku je tedy chládek a můžeme se dobře modlit. Práce a povinnosti volají, ale vždy si máme najít čas a chvíli pro odpočinek na JEHO SRDCI.

10. červen - Lidická tragédie - oběť duchovního správce této farnosti otce Štemberky, který své ovečky neopustil, ale zůstal věrný (i když mu nacisté nabízeli milost) a šel s nimi na smrt...

Nezapomínáme na tyto prosté hrdiny? V toto ráno jsem se za jeho duši vroucně pomodlila...

Lidmila Vokřínková

Strom - stromy

Pan profesor Jaromír Švarc píše v rámci Ochrany přírody na Jihlavsku článek v Našem městě - Strom. Je to k velkému, okamžitému zamýšlení a jednání...

O lese - stromech - bych chtěla psát příště. Ráda bych se však zmínila o zvířatech. V minulých dnech jsem se večer vracela z kostela a na silnici mrtvá veverka. Než jsem ji stačila „po-

hřbít“, stále přijíždějící auta ji neustále přejíždě-
la...

A co ptáčků a jiných zvířátek na silnicích
hyne...

Lidmila Vokřínková

Dárek

Kdo by s radostí nepřijal dárek? Zvláště, je-li třeba skromný, ale darovaný s láskou. Avšak co říci na to, když je vám beze slova vrácen. I to se prý stává! Myslím, že je to pro dárce velkým zklamáním a lítostí. Třeba dosti vzácná kniha, která by byla pro darovaného povzbuzením, cestou v životě, poučením?

Člověk se má tedy smířit se vším a poručit vše nebeskému OTCI. Proto tak činím a nepřestávám mít NADĚJI, jak se zamýšlíme v kostele, a VÍRU, že se vše zlepší...

Lidmila Vokřínková

Malé ohlédnutí

Čas je neúnavný, ale i neúprosný běžec a my v tom kolotoči práce, povinností i starostí ani nestačíme sledovat, jak běží den za dnem, týden za týdnem, měsíc za měsícem. Každému z nás se v běhu času střídají chvíle nejenom radostné, ale musíme často překonávat i různé trampoty, bolesti i smutek. Takový je život. S vírou v pomoc Boží, s nadějí i pokorou v srdci překonáváme každé životní úskalí.

Než obrátíme další list v kalendáři, zavzpomínáme na některé opravdu slavnostní dny.

11. květen - Svátek matek

Maminka a dítě, to je dvojice, která k sobě bytostně patří. Maminkám vyprošujeme Boží milosrdenství a sílu pro zdolávání všech starostí v péči o rodinu. Také prosíme o lásku a velikou trpělivost, kterou potřebují denně pro své děti.

25. květen - slavná neděle pro celou řadu dětí z naší farnosti. **PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ** je určitě tak silný zážitek, na který každý z nás vzpomíná po celý život. Je tomu už přes šedesát let a stále mi zaznívají milá slova jednoduché písničky:

„Ježíšku můj na nebičku,
k Tobě vzpínám ručičky,
vím, že přijdeš za chvíličku,
do mé čisté dušičky.“

V těchto verších slyšíme to veliké přátelství s Ježíškem, vroucí přání, něžnou touhu a velikou radost. Věřím, že 25. květen 2003 zůstane také našim dětem nejenom krásnou vzpomínkou, ale hlavně vzácným darem Božích milostí a posilou na jejich životní pouti.

1. červen - Den dětí

Dětem upřímně přejeme takové rodiče a krásný domov, který by měl být pro každé dítě přístavem lásky, jistoty a bezpečí. Byly to krásné neděle - Dny Páně!

Co tedy popřát našim dětem i rodičům? Hlavně stálé zdraví, Boží ochranu a požehnání pro každý den. Krásné sluníčkové prázdniny a dny dovolené, prožité v pěkné radostné pohodě.

„Svatá Zdislavo, oroduj za naše rodiny!“

„Matičko Ustavičné Pomoci, v každé době prosíme, vyslyš naše prosby a neopouštěj nás!“

*Všem přejeme hezké, požehnané léto
manželé Hrbkovi*

Třetí květnový víkend patří tradičně Příbyslavické pěší pouti. Jak jsem se již několikrát předtím zmiňovala na stranách tohoto periodika, patří (možná jsem patřila) i já k pravidelným účastníkům. Letos však „moje pěškopout“ začala předčasně – a to den předem – v pátek večer...

třiceti. Nepočítala jsem je! S panem farářem jsme společně zahájili krátkou pobožnost. S požehnáním nás propustil a vyprovodil. On se taktéž neúčastnil „pochodu“, jelikož jeho končetina není ještě dostatečně zdráva. Já se pomalu pajdala a pajdala, najednou mě ale předbíhají první dva,

... JEŠTĚ NĚKDY DO PŘIBYSLAVIC ... ???

Po obvyklé páteční zkoušce Labyrintu jsem přijala nabídku k přiblížení místní útulné hospůdky rych- „po svých“! Možná jsme se řidičovi vnutili, ale neodmítl přistaveného automobilu mi r- nemusím pěšky, vklouzla noha a se mi udělalo temno před oči- začalo vylučovat studený pot a koušel se o mě šok! Místo toho, noha spočinula na elegantním PVC-koberečku, sjela po něm pod spolujezdcovo přední se- dadlo, kde se ze spodní strany nacházel neidentifikovatelný kus železa, který se mi nechutně vrazil pod nehet druhého prstu levé nohy. Blá- hově jsem si myslela, že bolest ode- zní a já budu mít maximálně zlomený nehet. Omyl!!! Z auta jsem málem lez- la po čtyřech a v botě mi plavala hejna čer- vených krvinek! V hospůdce mi nabídli lékárničku a já vykonala první pomoc. Domů jsem sotva došla... (ovšem ne díky alkoholu!)

V noci se mi hlavou honily myšlenky, zda ráno půjdu, či ne... Přesto jsem ale vyrazila a dopajdala se k „místu určení“. Prst bohužel odmítal poslušnost – otekl a bolel „jako čert“.

Před farní budovou čekala již spousta mladých, nadšených, usměvavých a dychtivých mládežníků!!! Řekla bych, že se jich sešlo kolem

žení se do leji než tak trochu !!! Do dostí, že v tu ránu ma, tělo p o - a by

poté čtyři a nakonec všichni!!! A to byl moment, kdy jsem měla definitivně jasno, že jsem doma!!! Zažímalovi měli ještě snahu vypočítat mi nohu „klackama“, ale marná práce, nešlo to ani s tím dřívím!!! Z Březíčka jsem se tedy vracela zpět a bulela jak želva... Nechtěla jsem připustit, že mi f a k t utekli a já zůstávám...

Při návratu domů jsem potkávala všelijaké známé a každý se ptal na to samé: „Proč nejdeš do Příbyslavic?“ Než jsem to všem povykládala, bylo pomalu jedenáct.

Jaká ale byla moje radost, když mi na mobil začaly chodit SMS zprávy o tom, kde jsou ostatní a co se děje v terénu. Potěšilo mě, že mysleli na své „padlé“... Psal pokaždé někdo jiný, abych prý měla náměty na článek.

Jako první „pěší aktivky“ se ukázaly Marie Kolbová s Marií Štrejbarovou, které hnaly tak rychle, až si zašly a musely se vracet. Nastalo tedy zpoždění. (... Asi chtěly být zmíněny v našem periodiku...) malé neshody – Michal po sobě prý dokonce pistolkami!!! A také něco

Přišly i a Dunda stříleli o Josefu Kolbovi... ten se ráno nehonil! Vstal si v klidu na desátou a vyrazil. Ovšem zřejmě tryskem, jelikož v půl druhé došel poutníky na kopci za Brtnicí. Neuvěřitelné! Náš pan šéfredaktor

se údajně utopil v ISOSTARU (= iontový nápoj) a Josef se opět ztratil za obzorem!!! Velice mě pobavilo, když Michal Trojan – zvaný Trojka – psal od Svaté Trojice, aniž by si to uvědomil! Zajímavá souhra... A jak se jim šlapalo? V SMS zprávě stálo jasně: „ŠLAPE SE NÁM SKVĚLE!“

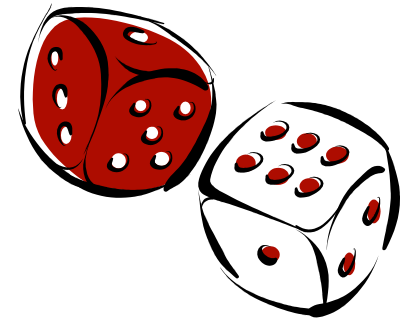
I já se nakonec v těch Přibyslavicích kolem 15.00 hod. ocitla. A to díky dobrým lidem, kteří mě svezli vozem. Děkuji!!! Pomáhala jsem s výzdobou chrámu... Program byl totiž inovován!!! Mše nezačínala v 16.00, ale v 18.00 hod. Od 17.00 hod. byla plánovaná modlitba sv.růžence. Také ovšem netradičně... Každý, kdo dorazil, byl označován barevnou cedulí. Poté se jednotlivé barvy oddělily, tím se vytvořily skupiny v čele s animátorem. Skupina měla za úkol připravit scénické ztvárnění daného růžencového tajemství + vymyslet přímluvy. Třeštská starší mládež maličko zaostávala a setrvala v lavicích. (Kdyby nám bylo o 10-15 let méně, určitě bychom se samozřejmě účastnili.) Náš pan farář měl pocit, že „provádíme sabotáž“. Snažili jsme se mu objasnit náš postoj, ale zřejmě marně... Myslím si, že se i naštvál. My ovšem taky, ale dávno jsme mu to už odpustili!!! (On nám doufám taky!)

V 17.00 hod. probíhal tedy růženec, poté do 19.15 mše svatá. V meziprostoru do 20.00 hod. byla možnost opečení a konzumace uzenin. Tím byla pouť ukončena.

Tentokrát jsme z časových důvodů ani nenavštívili naši přítelkyni z přibyslavické restauračky, která chtěla vloni podpálit kostel... (třeba již za rok změnila smýšlení!!!) Z Přibyslavic mám tedy spoustu různých dojmů... Slezl mi už i onen modrý nehet na levé končetině, přemýšlím, zda moje absence na „pěškopouti“ byl Boží záměr či trest za moji pohodlnost a kladu si otázku: „Ještě někdy do Přibyslavic...???“

-JaS-

P.S. Přeji Vám vydařené a bezúrazové letní zážitky!!!

Šifrování

- odhalení šifry získáte větu

b)

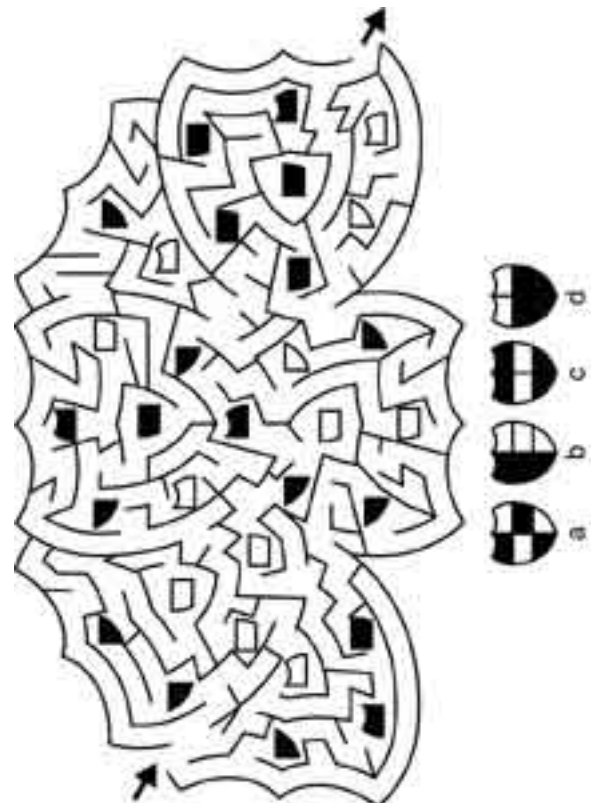
n	ž	ě	v	s	i
í	n	r	a	f	p
k	o	š	e	m	o
j	s	t	ř	e	s
e	t	i	t	s	a
k	o	m	p	a	č

a)

M	A	A	S	I
Y	D	J	V	K
S	I	E	E	E
I	H	M	Z	M
R	R	E	N	.

Bludiště

- jaký erb vznikne při procházení bludištěm?

Z HISTOREK O JANU XXIII.

níkům: „Jedné noci jsem se vyděsil ze spánku. Hlava byla plná starostí a myšlenek. Musím to všechno projednat s papežem, pomyslel jsem si nejdřív. Ale když jsem se opravdu probudil a přišel k sobě, uvědomil jsem si, že jsem papežem... Tak to tedy musím projednat s milým Pánem Bohem, řekl jsem si a klidně jsem usnul.“

Jan XXIII. se bez ohlášení objevil na jedné římské klinice vedené řeholnicemi, aby navštívil jednoho preláta, ležícího na smrtelné posteli. Zazvonil u brány. Službu konající sestra padla málem do mdlob, když uviděla před sebou papeže. Papež řekl: „Nelekejte se přece tolik, sestro! Zavolejte mi vaši vrchní! Já jsem jen papež.“

Při stěhování do svých komnat posadil se papež na jednu bednu, aby se modlil breviář, zatímco dělníci přenášeli nábytek. Když dokončil, šel dále, aby si prohlédl prostory, které ještě neviděl. V salónu dělníci vynášeli bedny. Jeden z nich byl ohnutý za bednou, když papež řekl: „Neruším snad, děti?“ Dělník skrytý za bednou myslel, že je to hlas jednoho z kolegů, a odpověděl: „Nekecej a pojd' mi pomoci!“ Tu papež přistoupil a popadl bednu z druhé strany. Vtom ho dělník zpozoroval a poznal a celý bledý leknutím začal koktat: „Svatosti, svatosti!“ Jan požehnal jemu i jeho kolegům, a když viděl, že ten

dělník stále ještě je vyděšený, řekl: „Vy a já přece patříme k jedné straně.“ „Nepatřím k žádné straně,“ odpověděl dělník. „Pohleďte přece na mě,“ pravil papež. „Muži jako vy a já patří samozřejmě ke straně silných mužů.“

Večer po ohlášení koncilu nemohl papež usnout. Jak později sám vyprávěl, ptal se konečně sám sebe: „Jene, proč nespíš? Kdo řídí církev – ty papež, nebo Duch svatý? Duch svatý, že ano! Potom tedy, Jene, klidně spi!“

Kardinálové byli v bazilice sv. Pavla rozehvěni papežovým oznámením, že v nejbližší době bude svolán ekumenický koncil. Tu povstal jeden osmdesátiletý nositel purpuru a nadšeně zvolal k sedmasedmdesátiletému papeži: „Svatý Otče, chci spolupracovat na tomto velkém díle, budu stát při vás a pracovat ke zdaru koncilu.“ Pohnut touto první spontánní reakcí – ostatní kardinálové nereagovali tak rychle – odpověděl Jan: „Eminence, přenechte tuto těžkou práci nám mladým. Program, který mám před očima, je tak rozsáhlý, že ho mohou zvládnout jen mladé a čerstvé síly.“

*Alfred Kumpf, přel. Josef Jansa
a P. Frant. Pecina*

- KP -

Není tomu tak dávno, co nás opět upozorňovaly plakáty (letos od výtvarníka Františka Nováka) na turnaj ve stolním hokeji. V sobotu 3.května se tedy konal už třetí ročník akce zvané CaplanCa Cup (čti Kaplanka Kap).

„Kopce“, Zbyňkem Peštálem, jsem prohrál 1:5. I přes zdrcení a zklamání jsem se pokusil veškeré své síly soustředit do zápasu s loňským (a nakonec i letošním) vítězem Milošem Kameníkem. Výsledkem ale byla jen herní křeč, která nakonec

CAPLANCA CUP POHLEDEM ŠÉFREDAKTORA

Zdánlivě to byl den jako jiný. Dopoledne jsem trávil na školení akolytů ve Znojmě, ale už od rána jsem byl nervózní a poněkud roztěkaný. Myslím jsem se neustále utíkal kamsi jinam. Do světa bleskurychlých přihrávek, neuvěřitelných zásahů a nečekaných zvrátů. Zkrátka mezi plexiskla a mantinely. Po skromném obědě jsme vyrazili k domovu. Usedl jsem za volant, cesta ubíhala a v hlavě se mi začaly rojit vzpomínky. Na hokejové večery strávené ve společnosti Jendy Roháčka, Miloše Kameníka, Tomáše

Trojana a hlavně otce Jiřího, našeho tehdejšího duchovního vůdce! Nebo na Fara Cap - první oficiální turnaj. Jak to všechno rychle uteklo! I cesta ze Znojma utíkala jako voda. Sám jsem se několikrát přistihl, jak nevědomky překračuji povolenou rychlost. Ale turnaj začínal už ve 14:00 a času tudíž nebylo nazbyt! Loni jsem skončil až čtvrtý, bylo tedy co napravovat! Bohužel během celého roku jsem takřka netrénoval, a co si budem nalhávat, jenom modlitba k dobrému výsledku nestačí. Do Třeště jsme dorazili přesně ve dvě. Úvodní ceremoniál jsem nestihl, ale do samotného turnaje jsem naskočil včas.

Los mě zařadil do skupiny B. Mým cílem bylo skupinu vyhrát, dostal bych se tak do výhodné pozice k atakování celkového vítězství. Ovšem hned s prvním zápasem přišla studená sprcha. Jakoby se rychlost a ukvapenost na mé hře podepsala. Nepozorná obrana, zmatená přihrávka a zbrklý tah na branku způsobily, že jsem pocítil pachut' porážky. Se známým amatérem z

způsobila stejné skóre v můj neprospěch, jako v předchozím zápase. Můj hokejový sen se náhle rozply(z)nul jako hostie na lačném jazyku. Na pohár jsem mohl zapomenout a co hůř, já nepostoupil ani ze skupiny!! Kde jsou ty časy, kdy jsem býval obávaným soupeřem třeba i pro letošní finalisty Miloše Kameníka a Jana Roháčka! Čekal mne ještě jeden zápas s chlapcem, jehož herní projev odpovídal borcům z asijské kvalifikace. Mé těsné vítězství (2:1) už na moje celkové fiasko nemělo vliv.

A přece jsem po tom všem zmaru pocítil naději. Ke konci posledního zápasu jsem vystoupil ze svého stínu a na chvíli okusil svou dávnou hokejovou sílu. Byl by hřích tento plamínek naděje zadusit, a proto zde před čtenáři časopisu Věžník slibuji, že budu celý rok pilně trénovat a připravovat se na příští ročník CaplanCa Cupu!

Co říci závěrem? Turnaj se klukům podařilo zorganizovat perfektně, to se musí nechat! Atmosféra byla báječná, herní úroveň vysoká. Příštímu ročníku tedy ZDAR!!!

Vladislav Hynk

P.S.: Poděkování: Petrov, Orel, Fara, Fery

(autory článku jsou Miloš Kameník a Jan Roháček)

Paprský

15.7. 2003 v 18:00 hod. se v kostele sv. Kateřiny Sienské v Třešti uskuteční koncert skupiny Paprsky. Hudební skupina Paprsky je uskupení mládeže (především středoškolské a vysokoškolské, i když pracující už také nejsou výjimkou), které vzniklo v roce 1996 v Odrách na Novojičínsku a od té doby působí na křesťanské hudební scéně. V současné době koncertem představují celou jejich tvorbu - zaznívají písničky z nejnovějšího alba "O naději..." (vyšlo v květnu 2002), staršího "Za světlem" i z prvotiny "Studna", mezi tyto převážně jejich autorské písně zařazují také několik "Hosanovek", které měli mladí lidé možnost slyšet loni v srpnu při setkání mládeže ve Žďáru nad Sázavou. Sbor doprovázejí klávesy, kytary, baskytara, bicí, flétna a smyčcové kvarteto. Na koncert všechny srdečně zveme! Můžete také navštívit oficiální stránky této skupiny a to na adrese www.paprsky.cz.

Slavnostní žehnání

21. srpna 2003 - Slavnostní žehnání zpo-
vědní místnosti v kostele sv. Kateřiny v 18:30
hod. Slavnosti se zúčastní biskup Karel Herbst.

Slavnost Nanebevzetí Panny Marie

15. srpna 2003 - na Slavnost Nanebevzetí
Panny Marie bude v 18:00 hod. slavnostní mše
svatá v kostele sv. Kateřiny za účasti třeštských
farníků a přípravného týmu Celostátního setkání
animátorů.

Nové www stránky naší farnosti

Třeštská farnost má od začátku tohoto měsíce nové www stránky. Od minulých se toho hodně změnilo. Například se můžete zapojit do hlasování v anketě nebo do diskuse na různá témata. Budeme se vám snažit přinášet ty nejnovější informace a zprávy, takže ještě dříve než ve Věžníku můžete některé novinky získat z internetu. Jako zajímavost vám přinášíme galerii farářů působících v Třešti, můžete získat zajímavé informace a někdy také zhlédnout fotografie. Všechny údaje jsou však zatím rozpracované a postupně je budeme doplňovat. Takže směle na internet!

www.farnosttrest.me.cz

VTIP TOHOTO ČÍSLA

Nedělní kázání se nekonečně vleklo. Kazatel dramaticky pravil:

„Co ještě mohu říci?“

A z jedné lavice se ozval jasný hlas:

„Co takhle 'amen'?“